

1

Naixement i primers anys d'Oliver Twist

En moltes ciutats, grans o petites, hi ha un hospici,
és a dir, un edifici que acull persones pobres i òrfenes.
Oliver Twist va néixer en un d'aquests hospicis.
El dia i l'hora no importen,
com tampoc el nom de la ciutat.

Al seu costat només hi havia una **llevadora** vella
que havia begut massa cervesa
i un metge que feia la feina sense gaire interès.
A Oliver li va costar molt respirar bé,
però ho va aconseguir. Quan va començar a plorar,
la mare, que era molt jove i estava força pàl·lida, va dir:

Una **llevadora**
és una persona
que assisteix
les dones durant
el part.

—Deixeu-me veure la criatura abans de morir!

El metge li va posar Oliver als braços.
Ella li va fer un petó al front amb els llavis freds,
li va passar les mans per la cara i es va morir.

—Tot s'ha acabat –va dir el metge a la vella–.
Era una noia bonica. D'on venia?

—La van trobar al carrer ahir a la nit –va fer ella–.
Duia les sabates destrossades. Havia caminat molt,
però ningú sap on anava ni d'on venia.

—Sempre la mateixa història –va dir el metge
posant-se el barret–. No duu anell:
no estava pas casada.

El metge se'n va anar a sopar
i la llevadora va vestir Oliver amb roba vella.
El nen plorava amb força.
Si hagués sabut que era un pobre orfe,
encara hauria plorat més.

Com que no hi havia cap dona per donar-li el pit,
la criatura passava molta gana.
Al cap d'uns quants mesos a l'hospici,
el Consell d'Administració el va enviar
a una granja que era lluny del poble.

La senyora Mann, la **mestressa** de la granja,
rebia diners de les autoritats
per mantenir els trenta orfes que acollia.
Però era una dona avara i de mala fe,
per això tots els nens passaven molta gana.
De tant en tant, hi havia un accident:
algun nen queia al foc o s'ofegava.
Els jutges investigaven, però mai trobaven el culpable.

La **mestressa**
és la dona
propietària
d'una casa i que
dirigeix les
persones que
hi viuen o hi
treballen.

El dia que Oliver va fer nou anys era un nen pàl·lid,
prim i molt tímid. També era força llest i prou fort
per aguantar totes les privacions que patia.

Aquell mateix dia, va arribar a la granja
el senyor Bumble, l'**alguatzir**.
Era un home gros, de mal caràcter, i estava
molt satisfet del seu càrrec.
En entrar, va donar un cop de porta.

Un **alguatzir** és
un funcionari
que treballa
a l'ajuntament
i que fa les
feines que li
mana l'alcalde
o algú altre de
l'ajuntament.

—He vingut per endur-me Oliver Twist
—va dir Bumble amb decisió—.
Ja és massa gran per estar-se a la granja.
Ha de tornar a l'hospici.
Ha passat molt de temps i encara
no sabem qui són els seus pares.

—I doncs, com és que té un nom?
—va preguntar la senyora Mann.

—L'hi vaig posar jo –va contestar l'alguatzir amb orgull.

—Caram! Sou un home molt llest –va dir la dona,
amb ganes de fer-lo content.

Tot seguit va anar a buscar Oliver Twist.

Bumble se'l va emportar tan de pressa
que Oliver gairebé no el podia seguir.
Al cap de poc, van arribar a l'hospici.
Els hi esperava el Consell d'Administració:
vuit senyors ben grassos.

Van dir a Oliver que, com que era orfe,
havia de treballar pentinant **cànem**,
com els altres nois de l'hospici.

Aquells dies, les autoritats van dir
que donaven massa menjar als pobres de l'hospici
i van decidir oferir-los només **farinetes** aigualides
a les hores dels àpats.

Aviat, molts es van morir de fam.

Els mesos van anar passant.

Un dia, un noi de l'hospici va dir als altres que tenia
molta gana. Tanta gana que seria capaç de menjar-se
el nen que dormia al seu costat.

Com que se'l van creure, tots junts van fer-se a la sort
qui aniria a demanar més farinetes al cuiner
després de sopar. I li va tocar a Oliver Twist.

El **cànem** és una
fibra que es treu
d'una planta i que
serveix per fer
cordes, cordills,
etc.

Les **farinetes** són
un menjar fet de
farina de diversos
cereals i d'aigua
bullent,
amb oli i sal
o bé amb sucre.

Després de sopar, els nois van fer senyals
a Oliver perquè hi anés.
Oliver era petit, però la gana li va fer perdre la por.
Es va aixecar de taula i es va acostar al cuiner.
Amb el plat buit a la mà, va dir-li:

—Si us plau, senyor, en voldria una mica més.

—Què? –va dir el cuiner, un home gras
amb cara de bona salut.

—Si us plau, senyor –va repetir Oliver–,
en voldria una mica més.

El cuiner se'l va mirar molt sorprès,
tant, que es va haver d'agafar a l'olla per no caure.
Tot seguit, li va donar un cop al cap amb el cullerot
i va agafar Oliver perquè no fugís.
El cuiner va cridar el senyor Bumble per dir-li
que n'informés les autoritats de l'hospici.

Bumble va sortir del menjador molt de pressa
i va anar a la sala on estava reunit
el Consell d'Administració.
Esverat, va entrar-hi i els va dir:

—Senyors, escolteu, senyors!
Oliver Twist ha demanat més farinetes!

Tots van fer una cara d'espant terrible.

—Més? –va exclamar un dels senyors–.
S'ha atrevit a demanar-ne més després
d'haver-se menjat la seva ració?

Bumble va dir que sí, que era així.

—Aquest noi acabarà penjat! N'estic convençut!
–va dir el senyor–. Tanqueu-lo!

La **lliura** és la
moneda oficial de
la Gran Bretanya.

L'endemà al matí van posar un anunci
a la porta de l'hospici.

Hi deia que s'oferia una gratificació de cinc **lliures**
a qui es volgués emportar Oliver Twist
per fer d'aprenent de qualsevol ofici o negoci.